

‘כור המבחן’ על הלכות חנוכה {מצא את השגיאות, אין ללמוד מהסיפור הלכות!!!}

בליל רביעי של חנוכה חזר זרח לביתו רק בשעה 10 בלילה, מכיון שהשתתף בהספד שהתקיים בעיר. מאחר שביום זה ערך תענית, הגיע לביתו מותש ועייף. מיד כשהגיע התיישב ללמוד את לימודיו. את הלכות חנוכה אינו משנן מדי שנה בשנה [כדרכו ללמוד רק דברים חדשים ולא לחזור על הלימוד הישן, את זה הוא משאיר רק לגדולי ישראל כדוגמת מרן הגר"ש זצ"ל, אינו מבין שבכל לימוד נוסף מתחדשים חידושים!] לאחר מכן הכין סופגניות ולביבות, ללא תערובת חלב, [בכדי לא להיזכר בטפסר הרשע]. כשגמר התיישב לאכול. על הסופגניות הספוגות בשמן, החליט לברך שהכל. מהלביבות תפוחי אדמה אכל שיעור קביעות סעודה, והסתפק אם לברך אדמה או המוציא, ומספק לא ברך כלום. כאשר סיים לא בירך בורא נפשות, מפני שהתכוון להמשיך לאכול למחרת בבוקר ללא ברכה לפניו.

לאחר מכן התחיל להכין את הנרות, והסתפק האם להדליק במנורה של כסף [שמא זו גאוה] או שידליק בנר חרס שנותר מאתמול, והחליט שנר החרס חביב יותר [כי יש בו פיח מהמצווה של אתמול]. את הנר הניח בתוך ביתו [בכדי לא לפרסם את מעשיו הטובים] בגובה טפח [זכר לחורבן]. בצד ימין הסמוך למזוזה [בכדי לצרף את המצוות]. הוא לקח שמן מבית ע"ז [בכדי לקדש אותו]. יצק שמן כדי שיעור שידלק חמש דקות. הכין בנר שלוש פתילות קרובות זו לזו [בכדי שתהיה אש גדולה]. העיר את אשתו וילדיו [שכבר ראו הדלקת נרות] ובשפה רפה וכובד ראש שר עמם מעוז צור ויוונים. כשגמרו, כיבד את בנו הקטן שידליק את המנורה ויוציא ידי חובה את כל בני הבית. הבן שעמד קרוב לפתילה החדשה ביותר דילג עליה [והסתפק אם דרך ימין זה משמאל לימין כמקובל או שמתחיל מימין וממשיך לשמאל] ע"כ הדליק את הפתילה האמצעית ואח"כ פנה לצדדים קודם לנר השמאלי ואח"כ לימני. להדלקת הנר השלישי הדליק גפרור מהנרות וממנו את הנר הנוסף. לאחר מכן הדליק מנרות המצוה את השמש, והניחו עם הנרות בשווה. לבסוף ברכו כולם יחד: "שהחיינו" "שעשה ניסים" ו"להדליק נר". וענו אמן. אחר ההדלקה הוסיף שמן בנר בכדי שיהיה בו שיעור שידלק חצי שעה, ומיד נטל את המנורה בידיו ופתח בריקוד. כשהתעייף הניחה מעל גובה עשרה טפחים, במקום שמניחים את הנרות כל השנה. אשתו ובנותיו החלו מיד אחרי ההדלקה להכין לביבות, והוא ביטל תורה ושיחק בקלפים לאור הנרות. כששמעם לו שר הנרות הללו והבין שהנרות קודש והחליט שכדאי להיזהר גם שלא לראותם! נטל את המנורה דולקת עלה לבנין שממול הגבוה 25 אמה והניחה על אדן החלון בקומה הגבוהה ביותר [בכדי לפרסם את הנס]. במקום ששולטת רוח מצויה. אחר 22 דקות כיבה את המנורה, חזר בשמחה לביתו ושפך את השמן לקערת העיסה של הלביבות. לפתע נזכר שאסור להשתמש בשמן והשליך את הכל בביזיון לפח האשפה. לאחר מכן ערכו שולחן לכבוד סעודת חנוכה. ולשם כך ביטל את קביעות לימודו בשעה זו, [עיין ביה"ל] בניו רצו לזמר ולומר דברי תורה, אך הוא אמר שזה מפריע לו להתרכז במצות האכילה בסעודת מצווה. באמצע דפק עני בדלת, וזרח אמר לו "עכשיו לא פורים בבקשה לא לדפוק בדלתות". בסעודה הסתפק מהו שיעור האכילה בחנוכה, והחמיר לאכול אכילה גסה עד ששוב לא יכל יותר לאכול. בברכת המזון שכח על הניסים, וחזר לברך מהתחלה. מכאן ואילך מתאים לבוגרים :

מיד אחר כך עמד להתפלל תפילת ערבית ביחידות, בביתו. אחר חצות. באמצע פרשה ראשונה של קריאת שמע ילדיו החלו לריב ורמז להם שיפסיקו. מיד כשסיים קריאת שמע הפסיק והוכיחם בדברים, ונעמד להתפלל תפילת שמונה עשרה מול מראה בכדי להשיג שלא יריבו שנית.

בניו ישבו לשחק בסביבון כשמצטרף אליהם בן דודם [שאינו סמוך על שולחנם] ושיחקו עם הפסדים ורווחים אמיתיים. המנצח במשחק צהל ושמח והשפיל את השני, והוסיף לספר זאת לכולם, [הואיל ואינו לומד ח"ח הוא סבר שאין זה נחשב לשון הרע כי רק אמר שהשני הפסיד ולא אמר שהוא רע]. לבסוף איחרו לעלות על יצועם שמחים בשמחת החג, בלי לחשוב על יום מחר. לפני השינה שרו שירי רגש והעירו שכנים, עד שהעייפות הכריעתם ונרדמו ללא אמירת ברכת המפיל, קריאת שמע שעל המטה, ובלי הכנת קערה לנטילת ידים על יד המטה.

הלכות חנוכה בבית הכנסת : [לקורא היקר שים לב לשילוב הגבאי בסיפור, הגבאי בסיפור אינו טועה בהלכות]. למחרת בבוקר הלך לבית הכנסת וראה את הגבאי המסור מדליק נרות, הגבאי נאות ללמדו בסבלנות מספר הלכות השייכות להדלקה בבית הכנסת. זרח שאל האם הנרות ידלקו עד אמירת תחנון או עד אמירת למנצח? הגבאי השיב לו שאין אומרים תחנון ולמנצח בחנוכה, והוסיף כנראה לא שמעת על החידה מה נרמז באותיות **אאאאאאאא"ל** [שמונה א' ובסוף ל'] ופתר לו שהוא סימן לזכרון : **אם אין אומרים א' אך אפים אין אומרים למנצח**.

הוסיף הגבאי שאין בידי עת להאריך, מפני שעליו להספיק לגלול את ספר התורה לקריאת היום. שאל זרח איזו קריאה יש בחנוכה, הרי חנוכה היה אחרי מתן תורה? השיב לו הגבאי שקוראים בפרשת נשא על חנוכת המשכן שהיה בימים אלו. זרח ביקש מהגבאי שידלגו קטעים בהלל בשביל שיספיקו לקיים את מצוות היום של משתה ושמחה. הגבאי ענה לו בנחרצות שבימים שגומרים את ההלל, אדם המחסר מלומר מילה אחת מההלל לא יצא ידי חובה, וכמו קריאת שמע כל בוקר וערב, וקריאת המגילה! ועוד זאת שעיקר ימי חנוכה נתקנו להלל ולהודאה ע"כ אמירת ההלל היא מעיקרי חובת הימים.

הגבאי ביקש מזרח שהערב ידליק את נר החנוכה שבבית הכנסת, זרח סירב מכיון שכבר יוצא ידי חובתו בביתו. אך הגבאי אמר לו שחיוב ההדלקה בבית ובבית הכנסת הינם שני חיובים שונים, בבית ההדלקה היא מבחוץ או בחלון שתראה מבחוץ, ואילו בבית הכנסת ההדלקה מבפנים בכדי שתראה לעומדים תוך בית הכנסת.

זרח בירר היכן תהיה מונחת 'החנוכה', הגבאי גיחך ותיקן אותו אתה מאלו הקוראים למנורה חנוכה? בשום מקום בתורה ובהלכה לא מוזכר דבר כזה "חנוכה", זו המצאה עממית, כמו לקרוא למצוות פורים-פורימיה, ולמצה-פסיחיה, ולמדורה-לגבעומריה. [זה תיקון לשון בלבד, ואינו דבר עקרוני].

אחר הצהרים, הקדים להדליק בביתו חצי שעה לפני פלג המנחה, זרח הדליק שש נרות [בכדי להשלים את מה שחסר לו אתמול] בנו ביקש להדליק לבד כמהדרין אך הואיל וכילה את ממונו על קניית מותרות, שלחו לחזר על הפתחים. לאחר מכן הלך להדליק בבית הכנסת. בדרך בירך ברכת הרואה על כל מנורה דלוקה שראה. כשהגיע לבית הכנסת הכין את המנורה והדליק על יד מקומו בקיר צפון. [כמו שהגבאי הדליק על יד מקומו בדרום] את הנרות סידר בצורת מדרגות [זכר למדרגות המנורה] המתפללים שהגיעו התפלאו מדוע לא המתינו להדליק בציבור וברוב עם לפרסם את הנס ברבים [אך הוא הסביר שבית הכנסת הוא כמו קודש הקדשים ואסור לראות את עבודתו של הכהן הגדול]. את המנקה שהגיע לנקות, שלח זרח לביתו [כי חנוכה אסור במלאכה]. בדרך חזרה לביתו עבר על פתח בית עיור הגר עם אשתו וראה מנורה דלוקה, ועשה רוח וכיבה אותה. [כי העיור בין כך אינו רואה, ומי שהדליק לו נרות לועג לרש. ועל הנשים לא חלו גזירות היוונים, ולא השתתפו במלחמת החשמונאים].

בערב שבת קודש איחר בהכנות לכבוד שבת, כהרגלו הרע שנכנס לשבת בניסים כשכולו מתנשם ומתנשף. [זכר ליציאת מצרים שהיתה בחיפזון]. ולא [כדברי הרמב"ם] בנחת כיושב ומצפה למלך. [מדוע קורה הדבר מעודו לא חשב.. וזו בעצם הסיבה]. [אשתו רוצה לשנות את הדבר כהוראת הרבנים אך הוא מדי גאוותן בשביל לשנות הרגלים למען התורה]. כשהתאחרה השעה, עמד ואמר את התחינות במתינות, קבע את נרות החנוכה בדלת עצמה, והדליק קודם נר שבת [שהוא תדיר ומדאורייתא] ממנו הדליק גפרור ובאמצעותו הדליק נר נוסף של שבת, לאחר מכן הדליק על ידו בסמוך נר חנוכה, ואז בירך בברכה אחת להדליק נר של שבת ושל חנוכה. לאחר מכן רצה ללכת להתפלל מנחה, אולם נזכר שזה תרתי דסתרי, התבייש לשאול משום חשש לביזוי כבוד תורתו, וביטל את תפילת מנחה. כשהחשיך היום ראה שאחד מנרות החנוכה כבה, וביקש מגוי שידליקו.

הואיל ולא הספיק לנוח בערב שבת, **בדרשה** שלאחר קבלת שבת ניסה להירדם, מפאת חכמתו האדירה שאין לו מה ללמוד מאחרים, ובכדי לאגור כוחות לתפילת ערבית, ועל כולם בכדי שלא להכשיל את הדרשן שיתגאה כשיראה שכולם מרותקים לדבריו. [כנראה שכח א. מאיסור שינה בבית הכנסת, ב. מסיר אונן משמוע תורה גם תפילתו תועבה. ג. פגיעה בת"ח אומר הדרשה]. אולם הדרשן ששינן את ההלכות גזל את שינתו והצליף בו ללא רחם, עד שנוכח לדעת שהואיל ולא שינן את הדינים, הוא טעה ברוב ההלכות הבסיסיות וההנהגות הראויות. אם תוכל לספרם כראוי, אות הוא כי שינת את ההלכות.

ניתן להעזר בסימון עיגול או נקודה על כל שגיאה. לע"נ סבי רבי **אריה יהודה** ב"ר **שמואל יצחק** מאיר ד"ל נלב"ע ה' כסליו תשע"ב

סיפורו של זרח

'כור המבתן' על הלכות חנוכה {מצא את השיאות, אין ללמוד מהסיפור הלכות!!!}

הדברים מורכבים ומוציא את היופי לספור במדויק או לערוך רישום מדויק – ניתן לבקש לציין מכל הסיפור עשרה טעויות

1.	בליל רביעי של חנוכה חזר זרח לביתו רק בשעה 10 בלילה	מצוותה בשקיעת החמה או בצאת בכוכבים.
2.	מכיון שהשתתף בהספד שהתקיים בעיר.	2 טעויות אין מספידים בחנוכה, ואסור לעשות דברים ואף ללמוד לפני ההדלקה
3.	מאחר שביום זה ערך תענית	אין מתענים בו.
4.	הגיע לביתו מותש ועייף. מיד כשהגיע התיישב ללמוד את לימודיו	אסור אפילו ללמוד לפני הדלקת הנרות.
5.	את הלכות חנוכה אינו משנן מדי שנה בשנה -	שואלין ודורשים בהלכות החג קודם לחג (שו"ע סי' תכט)
6.	[כדרכו ללמוד רק דברים חדשים ולא לחזור על הלימוד הישן,	הלומד ואינו חוזר כזורע ואינו קוצר. ועובר איסור שמשכח את לימודו
7.	את זה הוא משאיר רק לגדולי ישראל כדוגמת מרן הגרי"ש זצ"ל	כל יהודי חייב בתלמוד תורה בחיוב ושננתם לבניך, ובחיוב לא ימוש ספר התורה הזו מפיק והגית בו יומם ולילה.
8.	אינו מבין שבכל לימוד נוסף מתחדשים חידושים!!]	דברי תורה כמה שממשמשים בהם מוצאים טעם חדש, ויש מתיקות מיוחדת בדברים שכבר משוננים אצלו
9.	לאחר מכן הכין סופגניות ולביבות	אסור לעשות מלאכה לפני הדלקת הנרות
10.	ללא תערובת חלב, [בכדי לא להיזכר באליפורנוס הרשע]	נוהגים לאכול מאכלי חלב בחנוכה, כדי לזכור את נס יהודית שנעשה על ידי חלב (ומעניין שלא תיקנו יין)
11.	כשגמר	כשהתחיל באיסור ודאי צריך להפסיק באמצע, וכנראה שגם אילו התחיל בהיתר
12.	התיישב לאכול	אסור לאכול לפני ההדלקה
13.	על הסופגניות הספוגות בשמן, החליט לברך שהכל	כל דבר שיש בו קמח לטעם הקמח עיקר וברכתו מזונו
14.	מהלביבות תפוחי אדמה אכל	אסור לאכול לפני ההדלקה
15.	שיעור קביעות סעודה והסתפק אם לברך אדמה או המוציא	דין קביעות סעודה נאמר רק על מאפים ובכלל לא מוזכר על טיגוני תפוחי אדמה. (ובדין מזונות מטוגנים הנקראים סופגניה, אין דין קביעות סעודה, ואם אינו עם מתיקות יתכן שהוא המוציא ואין כאן מקומו)
16.	ומספק לא בירך כלום	במקום ספק ישאל חכם, ובודאי לא יאכל ללא ברכה. ובכלל כאן ברור לכל ילד שמברך בורא פרי האדמה
17.	כאשר סיים לא בירך בורא נפשות	חייב לברך עד כדי שיעבור שיעור עיכול, ואנשים טובים מקפידים תמיד אף פעם לא לקום מהמקום טרם ברכו אחרונה, וכך לא

	שוכחים.	
18.	מפני שהתכוונן להמשיך לאכול למחרת בבוקר	הפסק לאחריה
19.	ללא ברכה לפנייה	היה הפסק גמור ונחשב שאוכל ללא ברכה
20.	לאחר מכן התחיל להכין את הנרות	חייבים להכין לפני הזמן בכדי שכשמגיע הזמן מיד יוכל להדליק. ולפוסקים רבים כל רגע בתחילת הלילה בחצי שעה הראשונה שהפסיד חלף ואין לו תקנה. ולכן בחנוכה חייבים להיות חרוץ. (ובחצרות האדמורי"ם נוהגים כמדור דור)
21.	והסתפק האם להדליק במנורה של כסף	כתב בשולחן ערוך (יורה דעה הלכות צדקה סימן רמח סעיף ח) הרוצה לזכות לעצמו, יכוף יצרו הרע וירחיב ידו וכל דבר שהוא לשם שמים יהיה מהטוב והיפה. אם בנה בית תפלה, יהיה נאה מבית ישיבתו. האכיל רעב, יאכיל מהטוב והמתוק שבשולחנו. כיסה ערום, יכסה מהיפה שבכסותו. הקדיש דבר, יקדיש מהיפה שבנכסיו. וכן הוא אומר: כל חלב לה' (ויקרא ג. טז). ובהגר"א כתב את המקור כמו שכתב בקין והבל!
22.	שמא זו גאווה	במצוות מכוונים לשם שמים ולא לכבוד וגאווה
23.	או שידליק בנר חרס	גם כשהוא חדש הוא פחות שבכלים
24.	שנותר מאתמול	החרס היה חומר זול מאוד, שעשוהו מאדמה יבשה וכשהשתמשו בו כבר להדלקה השחיר מאוס למצוה
25.	והחליט שגר החרס חביב יותר [כי יש בו פיה מהמצווה של אתמול]	כשיש שאלה בודקים בשולחן ערוך או שואלים רב, ויש גם קו ההלכה
26.	את הנר הניח בתוך ביתו	מניחה על פתח ביתו מבחוץ
27.	בכדי לא לפרסם את מעשיו הטובים	זה לא מעשי צדקות אלא פרסומי ניסא מהחוץ הוא חובה גמורה
28.	בגובה טפח	מניחה באופן שהשלהבת תהיה בגובה ג' טפחים
29.	זכר לחורבן	חנוכה אינו תשעה באב
30.	בצד ימין הסמוך למזוזה - בכדי לצרף את המצוות	מניחה משמאל - כדי שהבעל הבית יהא מוקף במצוות, מצרפים חובות ועונשים, לא מצוות.
31.	הוא לקח שמן מבית ע"ז-שטמא ופסול [בכדי לקדש אותו]	הוא פסול להדלקה
32.	יצק שמן כדי שיעור שידלוק חמש דקות	הדלקה עושה מצוה ולכן צריך שבעת ההדלקה יהיה שמן כשיעור חצי שעה
33.	הכין בנר שלוש פתילות קרובות זו לזו [בכדי שתהיה אש גדולה]	אבוקה
34.	שלוש פתילות	למהדרין צריך ביום הרביעי ארבע נרות

35.	העיר את אשתו וילדיו [שכבר ראו הדלקת נרות]	בשעה שעדיין מצויים אנשים ברחוב אין להערים
36.	ובשפה רפה וכובד ראש שר עמם מעוז צור ויוונים.	צריך לשיר בשמחה
37.	כשגמרו	המנהג לשיר ולזמר אחר ההדלקה להודות לה' בזמן שהנרות של הנס דולקות
38.	כיבד את בנו הקטן	קטן אינו פוטר את הבני חיובא בהדלקתו
39.	שלא הגיע לחינוך שידליק את הנרות	פטור מחינוך ואסור לו להתעסק באש
40.	ויוציא ידי חובה את כל בני הבית.	הם לא יצאו ידי חובה
41.	הבן שעמד קרוב לפתילה החדשה ביותר דילג עליה	אין מעבירין על המצוות
42.	והסתפק אם להדליק דרך ימין זה משמאל לימין כמקובל או שמתחיל מימין וממשיך לשמאל	כתוב בגמרא להפנות לימין, שיטת השולחן ערוך היא שכוונת הגמרא להתחיל משמאל ולפנות משמאל לימין. ולפי הטורי זהב כוונת הגמרא שמתחיל מכיוון ימין ופונה לשמאל. וזו שיטת הלבוש והפרי מגדים. (תרע"ו ה' ובביה"ל)
43.	לכן הדליק ולא בירך	טעות
44.	את הפתילה האמצעית	לא קיים לפי שתי השיטות
45.	ולא את החדשה	החדשה חביבה
46.	ואח"כ פנה לצדדים קודם לנר השמאלי ואח"כ לימני	יפנה לימין
47.	להדלקת הנר השלישי הדליק גפרור מהנרות	אסור
48.	וממנו את הנר הנוסף.	אסור
49.	לאחר מכן הדליק מנרות המצוה את השמש	אסור להשתמש בנרות חנוכה
50.	והניחו עם הנרות בשווה	צריך להניחו בצורה שונה, ועדיף גבוה מהנרות שיאם ישתמש אורו יאיר יותר וישתמש בו
51.	לבסוף	על כל המצוות חוץ מנטילת ידים מברך לפניהם וזה נקרא 'עובר לעשייתן'
52.	ברכו כולם יחד	רק המדליק מברך להדליק
53.	"שהחיינו"	מברכים רק ביום הראשון והוא כבר הדליק בלילות הקודמים
54.		גם זו הברכה השלישית
55.	"שעשה ניסים"	ברכה שניה
56.	ו"להדליק נר"	ברכה ראשונה
57.	וכולם ענו אמן	לא עונים אמן על ברכת עצמו, (ויתכן שנחשב להפסק להצריכו לברך שנית ועיין)
58.		על ברכות לבטלה אסור לענות אמן וכאן הילד הדליק ולא יצאו ידי חובה, (וגם אחר ההדלקה כשהפך את מעשהו לאבוקה עקר את הדלקתו וצ"ע)

59.	אחר ההדלקה הוסיף שמן בנר בכדי שיהיה בו שיעור שידלק חצי שעה	לא מועיל כי הדלקה עושה מצוה, ועליו לכבות ולהדליק מחדש
60.	ומיד נטל את המנורה בידיו ופתח בריקוד.	לא יזיזנה ממקומה
61.	כשהתעייף	לא מתעייפים ממצוות....
62.	הניחה מעל גובה עשרה טפחים	בדיעבד
63.	במקום שמניחים את הנרות כל השנה	לא ניכר שהדליק למצוה
64.	אשתו ובנותיו החלו מיד אחרי ההדלקה להכין לביבות	נהגו לא לעשות מלאכה אחר הדלקת נרות, וכנראה המקובל בעולם הוא כפוסקי זמנינו הסוברים שגם זה נחשב מלאכה
65.	והוא ביטל תורה	אסור
66.	ושיחק בקלפים	לשחק על אמת זה גזל מדרבנן ופסול לעדות מדרבנן
67.	לאור הנרות	ואין לנו רשות להשתמש בהן
68.	כששעמם לו	ליהודי לא משעמם
69.	שר הנרות הללו	אומרים מיד בהדלקת הנר השני
70.	והבין שהנרות קודש והחליט שכדאי להיזהר גם שלא לראותם!	אלא לראותם בלבד
71.	נטל את המנורה דולקת	אסור להזיזה
72.	עלה לבנין שממול	בבית אחר אינו יוצא
73.	והניחה על אדן החלון בקומה הגבוהה ביותר בגובה 25 אמה מרשות הרבים	עד עשרים אמה
74.	בכדי לפרסם את הנס	חז"ל קבעו לנו מה מפרסם את הנס ומה לא מפרסם
75.	במקום ששולטת רוח מצויה.	פסול
76.	אחר 22 דקות כיבה את המנורה,	השיעור חצי שעה
77.	חזר בשמחה לביתו	כשעושים עבירות צריך להיות עצוב ולא שמח, וכשעובר עבירה בימי שמחה בחנוכה, יש לשלב את שמחת היום בצער על חטאו
78.	ושפך את השמן לקערת העיסה של הלביבות.	אסור
79.	לפתע נזכר שאסור להשתמש בשמן והשליך את הכל בביזיון לפח האשפה.	היה עליו להשליכם בכבוד (או לשורפם כמותר השמן שבנר ששורפים בדרך כבוד אחר החנוכה וצ"ע שאולי בטל לגבי איסור זה הוא כבר בטל)
80.	לאחר מכן ערכו שולחן לכבוד סעודת חנוכה. ולשם כך ביטל את קביעות לימודו בשעה זו,	עיין בביאור הלכה לח"ח שאומר שלא יבטל מלימודו
81.	בניו רצו לזמר ולומר דברי תורה, אך הוא אמר שזה מפריע לו להתרכז במצות האכילה בסעודת מצווה.	ההכרעה היא שבצירוף דברי התורה וההודאה תחשב סעודת מצוה
82.	באמצע דפק עני בדלת, וזרח אמר לו "עכשיו לא פורים בבקשה לא לדפוק בדלתות".	'נהגו העניים לסבב בחנוכה על פתחי הבתים'
83.		אסור להימנע מלתת צדקה לעני, יש לפייסו בדברים ולא להתנכר אליו ח"ו.

84.	בסעודה הסתפק מהו שיעור האכילה בחנוכה, והחמיר לאכול אכילה גסה עד ששוב לא יכל יותר לאכול.	יהודי אינו אוכל אכילה גסה, ובוודאי אין זה לכבוד היום
85.	בברכת המזון שכח על הניסים,	אסור לשכוח
86.	וחזר לברך מהתחלה.	לא חוזרים אלא אומר בהרחמן
87.	מיד אחר כך עמד להתפלל תפילת ערבית	המדליקים בצאת הכוכבים תדיר קודם
88.	ביחידות	צריך להתפלל במנין עשרה
89.	בביתו.	גם המתפלל ביחיד עליו להתפלל בבית הכנסת
90.	אחר חצות.	קריאת שמע בודאי צריך לקרוא לפני חצות, ולכתחילה גם שמונה עשרה
91.	באמצע פרשה ראשונה של קריאת שמע ילדיו החלו לריב	אסור לריב
92.	ורמז להם שיפסיקו	באמירת פרשה ראשונה אסור אפילו לרמז רמז קל.
93.	מיד כשסיים קריאת שמע הפסיק והוכיחם בדברים,	בפרשה שניה ובין הפרשיות אסור לדבר
94.	ונעמד להתפלל תפילת שמונה עשרה מול מראה	אסור להתפלל מול מראה
95.	בכדי להשגיח שלא יריבו שנית.	כשעומד להתפלל צריך להסיח דעתו מכל דבר
96.	בניו ישבו לשחק בסביבון כשמצטרף אליהם בן דודם] שאינו סמוך על שולחנם] ושיחקו עם הפסדים ורווחים אמיתיים.	משחק בקוביה
97.	המנצח במשחק צהל ושמח והשפיל את השני,	מתכבד בקלון חברו
98.	והוסיף לספר זאת לכולם,	לשון הרע, אוי, אוי, אוי, רק זה היה חסר לו בנוסף לכל עונותיו,
99.	הואיל ואינו לומד ח"ח	חייבים ללמוד ח"ח כי בלי זה אי אפשר להנצל והניסיון מוכיח כמיליארד עדים!
100.	הוא סבר שאין זה נחשב לשון הרע כי רק אמר שהשני הפסיד ולא אמר משהוא רע.	טעות גמורה כל גנאי אסור לומר
	תוספת: לבסוף רצה להדליק שוב כי כל מצוותיו וזכויותיו עברו למי שדיבר עליו.	יעשה תשובה ויבקש את סליחתו, וישבו אליו הזכויות.
101.	לבסוף איחרו לעלות על יצועם	זו הפקרות שמזיקה לכל היום כולו ועלולה להביא לכל העבירות
102.	שמחים בשמחת החג, בלי לחשוב על יום מחר.	אין דין 'ושמחת בחגך' בחנוכה ואינו נקרא חג – אמנם הם ימי שמחה, ומקובל לברך בידידיש ובעברית 'חנוכה שמח'.
103.	לפני השינה שרו שירי רגש	האם לא מספיק מאוחר???
104.	והעירו שכנים	גזל שינה שאין לו כפרה
105.	עד שהעייפות הכרעתם ונרדמו ללא אמירת ברכת המפיל,	בטלו ברכה
106.	קריאת שמע שעל המטה	זה נקרא מיטת ארמית כלומר ללכת לישון כמו גוי

107.	ובלי הכנת קערה לנטילת ידים על יד המטה	אסור ללכת ד"א בלי נט"י
108.	הלכות חנוכה בבית הכנסת: [קורא יקר שים לב למניעת טעויות, מכאן שולב הגבאי בסיפור, הגבאי בסיפור בקי בהלכה וברשימה זו דבריו הועברו לעמוד התיקונים.] למחרת בבוקר הלך לבית הכנסת וראה את הגבאי המסור מדליק נרות, הגבאי נאות ללמדו בסבלנות מספר הלכות השייכות להדלקה בבית הכנסת. זרח שאל האם הנרות ידלקו עד אמירת תחנון או עד אמירת למנצח?	הנרות בבית הכנסת דולקים הרבה זמן ולא עד אמצע התפילה
109.	עד אמירת תחנון או עד אמירת למנצח?	הגבאי השיב לו שאין אומרים תחנון ולמנצח בחנוכה והוסיף כנראה לא שמעת על החידה מה נרמז באותיות "אאאאאא" ל [שמונה א' ובסוף ל'] ופתר לו שהוא סימן לזכרון: 'אם אין אומרים א' ארך אפים אין אומרים למנצח'.
110.	הוסיף הגבאי שאין בידיו עת להאריך, מפני שעליו להספיק לגלול את ספר התורה לקריאת היום. שאל זרח איזו קריאה יש בחנוכה, הרי חנוכה היה אחרי מתן תורה?	השיב לו הגבאי, שקוראים בפרשת נשא על חנוכת הנשיאים שחנכו את המשכן שנשלם בימים אלו.
111.	זרח ביקש מהגבאי שידלגו קטעים בהלל	הגבאי ענה לו בנחרצות שבימים שגומרים את ההלל, אדם המחסר מלומר מילה אחת מההלל לא יצא ידי חובה, וכמו בקריאת שמע כל בוקר וערב, וקריאת המגילה
112.	בשביל שיספיקו לקיים את מצוות היום של משתה ושמחה	ועוד זאת שעיקר ימי חנוכה נתקנו להלל ולהודאה ע"כ אמירת ההלל היא מעיקרי חובת הימים. הגבאי ביקש מזרח שהערב ידליק את נר החנוכה שבבית הכנסת, זרח סירב מכיון שכבר יוצא ידי חובתו בביתו. - אך הגבאי אמר לו שחיוב ההדלקה בבית ובבית הכנסת הינם שני חיובים שונים, בבית ההדלקה היא מבחוץ או בחלון שתראה מבחוץ, ואילו בבית הכנסת ההדלקה מבפנים בכדי שתראה לעומדים תוך בית הכנסת
113.	זרח בירר היכן תהיה מונחת 'החנוכה',	הגבאי גיחך ותיקן אותו אתה מאלו הקוראים ל'מנורה' 'חנוכה'? בשום מקום בתורה ובהלכה לא מוזכר דבר כזה "חנוכה", זו המצאה עממית, כמו לקרוא למצוות פורים-פורימיה, ולמצה-פסחיה, ולמדורה-לגבעומריה. [תיקון לשון בלבד, ואינו דבר עקרוני.]
114.	אחר הצהרים, הקדים להדליק בביתו חצי שעה לפני פלג המנחה	מדי מוקדם
115.	זרח הדליק שש נרות [בכדי להשלים את מה שחסר לו אתמול]	אין השלמה

116.	בנו ביקש להדליק לבד כמהדרין אך הואיל וכילה את ממונו על קניית מותרות,	אסור
117.	שלחו לחזר על הפתחים.	מחזר על הפתחים רק בשביל נר אחד
118.	לאחר מכן הלך להדליק בבית הכנסת. בדרך בירך ברכת הרואה	ברכת הרואה היא למי שלא הדליק לבד ואינו עתיד להדליק (ואע"פ שבביתו הדליק לפני פלג המנחה, ואם הדליק בבית הכנסת לא יברך ברכת הרואה, ומסתבר שכן הוא במי שעתידי להדליק בבית הכנסת)
119.	על כל מגורה דלוקה שראה.	רק על אחד מברכים ברכת הרואה
120.	כשהגיע לבית הכנסת הכין את המגורה והדליק על יד מקומו בקיר צפון [כמו שהגבאי הדליק על יד מקומו בדרום].	ידליק בדרום מקובל להדליק בכותל הדרומי, ומנהג קהילות יוצאי גרמניה להדליק על הבימה שלפני ארון הקודש בצד הדרומי (וזה מעט נותן תחושה של דומה לבית המקדש) וכן בקהילת עדת ישראל בביה"ח מעייני הישועה ועוד.
121.	את הנרות סידר בצורת מזרגות [זכר למזרגות המגורה]	צריך שיעמדו בשווה
122.	המתפללים שהגיעו התפלאו מדוע לא המתינו להדליק בציבור וברוב עם לפרסם את הנס ברבים	חייבים להדליק ברבים ולולי זאת זה בעיה לברך.
123.	אך הוא הסביר שבית הכנסת הוא כמו קודש הקדשים ואת עבודת הכהן הגדול אסור לראות	כנראה בית הכנסת הוא כמו ההיכל רק ביום הכיפורים
124.	את המנקה שהגיע לנקות, שלח זרה לביתו כי חנוכה אסור במלאכה.	חנוכה אינו אסור במלאכה
125.	בדרך חזרה לביתו עבר על פתח בית עיוור הגר עם אשתו וראה מגורה דלוקה, ועשה רוח וכיבה אותה. כי העיוור בין כך אינו רואה, ומי שהדליק לו נרות לועג לרש.	גם אם אין לו אשה או שכן בביתו מדליק
126.	ועל הנשים לא חלו גזירות היוונים, ולא השתתפו במלחמת החשמונאים.	אשתו מדליקה עליו ונשים חייבות
127.	בערב שבת קודש איחר בהכנות לכבוד שבת	כתב השו"ע: ישכים לקנות צרכי שבת...
128.	כהרגלו הרע שנכנס לשבת ב'ניסים' כשכולו מתנשם ומתנשף [זכר ליציאת מצרים שהיתה בחיפזון].	טעות בידיו כדברי הרמב"ם: "איזהו כבוד זה שאמרו חכמים שמצוה על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת מפני כבוד השבת, ומתעטף בציצית ויושב בכובד ראש מייחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך. וחכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהן בערב שבת ומתעטפים ואומרים בואו ונצא לקראת שבת המלך" (הלכות שבת פרק ל הלכה ב).
129.	כשהתאחרה השעה, עמד ואמר את התחינות במתינות	בשעה מאוחרת בערב שבת אסור לומר שום תחינות רק להזדרז
130.	קבע את נרות החנוכה בדלת עצמה	המשנ"ב אומר שלא יקבע בדלת ואם קבע יש מקרים שאסור לפתוח

טעות	והדליק קודם נר שבת	131.
בנר שבת אסור להדליק נר מנר על ידי גפרור	ממנו הדליק גפרור ובאמצעותו הדליק נר נוסף של שבת	132.
צריך להדליק במקום נפרד	לאחר מכן הדליק על ידו בסמוך נר חנוכה	133.
כנראה לא יצא בדיעבד ואולי במה שאמר ראשון יצא.	ואז בדרך בברכה אחת להדליק נר של שבת ושל חנוכה	134.
לכתחילה יתפלל קודם שלא יהיה תרתי דסתרי	לאחר מכן רצה ללכת להתפלל מנחה,	135.
זה רק לכתחילה ואם לא התפלל ודאי יתפלל	אולם נזכר שזה תרתי דסתרי,	136.
לא הביישן למד, והביישן בהנהגה והלכה נכשל כל ימיו.	התבייש לשאול משום חשש לביזוי כבוד תורתו, וביטל את תפילת מנחה	137.
כבתה אין זקוק לה	כשהחשיך היום ראה שאחד מנרות החנוכה כבה וחשב שלא יצא ידי חובה,	138.
גוי אינו מוציא ידי חובה	וביקש מגוי שידליקו	139.
הנשמה יתירה מגיע על ידי המנוחה (ספה"ק) בלא לנוח בער"ש הליל שבת אחרת.	הואיל ולא הספיק לנוח בערב שבת,	140.
אסור לישון בבית הכנסת,	בדרשה שלאחר קבלת שבת ניסה להירדם,	141.
איזהו חכם הלומד מכל אדם	מפאת חכמתו האדירה שאין לו מה ללמוד מאחרים,	142.
מסיר אזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה	ובכדי לאגור כוחות לתפילת ערבית,	143.
מלבין פני תלמידי חכמים, וגם גורם לרפאות את האחרים.	ועל כולם בכדי שלא להכשיל את הדרשן שיתגאה כשיראה שכולם מרותקים לדבריו.	144.
לא טוב לספור טעויות של אחרים	אולם הדרשן ששינן את ההלכות גזל את שנתו והצליף בו ללא רחם, עד שנוכח לדעת שהואיל ולא שינן את הדינים, הוא טעה ברוב ההלכות הבסיסיות וההנהגות הראויות. אם תוכל לספרם כראוי, אות הוא כי שיננת את ההלכות.	145.

להשגות 053-3157477 3157477@COM.GMAIL